

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:33)

Cu câțiva ani de zile în urmă am citit o întâmplare care ne arată cât de inventivi sunt unii oameni atunci când doresc să-și procure cadourile pe care și le doresc pentru Crăciun. Înainte de terminarea programului din ziua de ajun a sărbătorii Crăciunului, într-un supermarket era foarte mare aglomerație. Cozile de la casierii erau foarte mari, iar cumpărătorii foarte agitați, deoarece doreau să plătească lucrurile cumpărate imediat, pentru a ajunge cât mai repede acasă, unde să înceapă sărbătoarea, împreună cu cei dragi.

În acele momente când nu se mai permitea deja accesul în magazin, a sunat telefonul într-un birou unde se efectuau vânzări prin poșta. Unul dintre angajații din zonă, a auzit telefonul și s-a întreat : „Cine mai dorește să facă o comandă acum pentru produse ce urmează să fie expediate poștal?” Fiind curios să afle acest mister, a ridicat receptorul și în acele momente a auzit pe cineva care i-a cerut să verifice dacă se mai găsește în stoc, o carte pe care dorea s-o facă cadou părinților săi. „Dacă mai aveți în stoc această carte, spune vocea din receptor, aș dori să comand două exemplare!”

După ce angajatul a verificat stocul, a găsit cărțile și-a ridicat din nou recep-

torul pentru a-l întreba pe cel ce le comandase adresa la care să le expedieze. Când i-a comunicat însă prețul și-a întreat unde să fie expediate, cumpărătorul i-a răspuns: „Nu-i nevoie să vă mai deranjați pentru a merge până la poștă, acum în ultimele minute înainte de a închide magazinul. Eu sunt în fața magazinului în cabina telefonică; aduceți-mi cărțile și vă voi plăti cash!”

Interesantă soluție; nu-i așa ? Oamenii aleargă mai mult astăzi după ceea ce-și doresc, decât după ceea ce au cu adevărat nevoie. Am citit recent o felicitare de Crăciun, care în mesajul ei sublinia într-un mod cu totul deosebit, care sunt lucrurile de care avem cu adevărat nevoie la sărbători:

„Dacă cea mai mare nevoie a omenirii ar fi fost educația, Dumnezeu ne-ar fi trimis un profesor!”

„Dacă cea mai mare nevoie a omenirii ar fi fost tehnologia, Dumnezeu ne-ar fi trimis un savant!”

„Dacă cea mai mare nevoie a omenirii ar fi fost distracția, Dumnezeu ne-ar fi trimis un clown!”

„Dacă cea mai mare nevoie a omenirii ar fi fost banii, Dumnezeu ne-ar fi trimis un bancher!”

„Dar pentru că cea mai mare nevoie a omenirii este iertarea, Dumnezeu ne-a trimis un Mântuitor !”

Cules de Cristina Goron

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Cristina Goron
Tehnoredactare: Roxana Tentiș, Dan Matei

Anunțuri

Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Duminică ora 10.00 Serviciu de închinare
Duminică ora 17.00 Serviciu de închinare

„Cât de plăcute sunt locașurile Tale,
Doamne al oștirilor!”
(Psalmi 84:1)

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

DIN CUPRINS:

pag. 3 **Coborând din slavă**

„Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu,
căci de la El îmi vine nădejdea.”
(Psalmi 62:5)

PRIORITATEA SUFLETULUI

„Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică.”
(Leviticul 16:31)

Odată cu apropierea Sărbătorilor, suntem cuprinși cu toții de o efervescență nemaipomenită care impune rutinei noastre un ritm extrem de trepidant și în același timp, obositor.

Problema principală a acestei atitudini

este legată de felul în care reușim performanța negativă de a crea o dihotomie între trup și suflet.

Aceasta se întâmplă din cauză că ritmul alert la care ne supunem de bună voie, are în vedere partea materială din care suntem alcătuiți. Astfel că, animați mai degrabă de gândul mâncării, băuturii și petrecerii, mai cuprinzător a unei perspective efemere, legată de satisfacerea unor nevoi și simțuri imediate, primitive și lipsite de însemnătate eternă, picioarele aleargă mai repede, imprimând întregii ființe o grabă dăunătoare și distructivă.

Adevărul este că sufletul nu poate să țină pasul cu ritmul pe care încercăm să ni-l impunem atunci când așteptăm Sărbătorile.

Având în vedere că în

Continuare pag. 2

ochii lui Dumnezeu, care este Creatorul nostru, suntem definiți ca ființe asemănătoare Lui, de partea spirituală din noi, este nevoie în mod obligatoriu să reglăm ritmul amețitor în care trăim, revenind la normalitatea stabilită de Domnul.

Dacă nu vom avea în vedere că pentru Dumnezeu suntem suflete care au primit pentru o vreme un trup, atunci vom continua să fugim bezmetic cât ne țin picioarele, fără să ne pese că sufletul rămâne nehrănit și la fel de însetat după împlinire. Când știm că fiecare Sărbătoare în cinstea Domnului trebuie trăită înainte de orice cu sufletul, atunci încetinim neapărat ritmul țărâniei și umblăm în pașii în care sufletul se simte cât mai confortabil.

A pași în ritmul sufletului înseamnă a trăi Sărbătoarea în ascultarea și voia Domnului, înseamnă a auzi vocea Domnului deasupra vocilor lumii, înseamnă a ne regla ritmul cu ritmul Lui, înseamnă a fi conștienți de lucrările Domnului,

„Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care îl propo-văduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10:8-9)

Ultimele cuvinte pe care le-a scris Sialter Scott, un mare nuvelist scoțian au fost: „*măine voi...!*” Pentru el însă n-a mai fost un mâine. Deși avea planuri mari și încă multe lucruri bune de făcut, dorințele i-au rămas neîndeplinite, pentru că n-a mai ajuns ziua de mâine.

Fiecare dintre noi mai avem încă multe lucruri de făcut. Acestea rămân însă de multe ori neîndeplinite, pentru

de măreția persoanei Sale, înseamnă să ne smerim înaintea Lui și să căutăm să Îl cunoaștem din Cuvântul Lui, astfel ca Sărbătoarea să nu fie aruncată în derizoriu și formalism, devenind doar un pretext pentru satisfacerea propriilor dorințe firești și păcătoase.

Să nu dăm voie părții materiale din noi să alerge înaintea sufletului. Să ne domolim pornirile firești și să devenim preocupați de partea noastră launtrică, singura care este în stare să audă glasul Domnului. Să-i dăm ocazie sufletului să se poată smeri, să poată înțelege, să se poată pregăti, să poată descoperi, să poată procesa, să se poată cerceta, să se poată sfinți și să poată adopta atitudinea potrivită de laudă, adorare și recunoștință față de Cel care poate aduce, prin Cristos, veșnică sărbătoare în sufletele noastre.

pastor Daniel Chereji

că timpul oportunităților este limitat, sau nu mai ajungem ziua pe care o programăm.

Când Irod a dorit să se închine înaintea Pruncului născut în Betleem, n-a mai avut această ocazie, pentru că Pruncul pe care îl căuta, nu mai era în locul în care el se aștepta.

Pentru a nu pierde oportunitățile binecuvântărilor pe care Dumnezeu ți le-a pregătit, la aceste sărbători, pune lucrurile importante pe primul plan și împlinește-le imediat. Iar dacă Hristos încă nu este prezent în viața și familia ta, caută-L astăzi, pentru că mâine s-ar putea să fie prea târziu!”

Cules de Cristina Goron

Continuare din pag. 1

COBORÂND DIN SLAVĂ

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14)

Într-o zi a anului 1979, Pat Moore, s-a deghizat într-o bătrână care la înfățișare arăta de peste 80 de ani. Când a considerat că a reușit să-și schimbe identitatea, ea a deschis ușa apartamentului unde locuia în New York, și a început să urce scările ce o duceau la etaj. Și-a sprijinit bastonul pe treapta din fața ei și cu o mare ezitare a început să pășească pe prima treaptă a scării. Picioarele i se mișcau încet și tremurând; „Un pas!” „Încă unul!”, și apoi altul! până ce a reușit să urce toate cele douăsprezece trepte până la etaj.

Când a ajuns la celălalt capăt al scării și-a întâlnit camerista care a exclamat: „Oh!” *Îmi pare rău că ați depus un așa efort. Așteptam pe altcineva!* „Nu mă recunoști?” a întrebat atunci Pat, cu o voce răgușită și tremurândă. „Nu ...!” i-a răspuns camerista, uitându-se cu foarte mare curiozitate la acea bătrânica firavă.

„Eu sunt Pat”, i-a răspuns atunci bătrânica râzând cu poftă. Urmărind expresia de nedumerire de pe fața cameristei, Pat a înțeles că trecuse testul!

Pat Moore, nu era o bătrână de peste

80 de ani așa cum putea fi identificată după deghizare și nici nu avea o vârstă apreciabilă. Era o tânără atrăgătoare de 26 de ani, specialistă în design industrial, care fiind preocupată de nevoile persoanelor în vârstă, în următorii trei ani cel puțin o dată pe săptămână și-a pus pe față masca și s-a îmbrăcat cu hainele ce o deghizau. În acest fel ea a vizitat 14 state americane, deghizată într-o bătrânică.

În aceste călătorii a înțeles prin experiența personală ce înseamnă să fii bătrân în America, și a întâlnit sute de oameni care nu i-au descoperit niciodată adevărata identitate.

Pentru ca să se asemene cu noi, și să ne cunoască necazurile și durerile vieții, Domnul Isus a făcut o călătorie mult mai lungă.

Coborând de pe tronul de slavă, până în ieslea Betleemului, El a depus însă o jertfă mult mai mare decât Pat, pentru că nu s-a rezumat numai în a se deghiza într-o asemănare cu noi, ci s-a dezbrăcat în mod real de slava pe care o avea la Tatăl, a îmbrăcat un trup ca al nostru, acceptând limitările și neputințele noastre, doar ca să ne poată ajuta. Aceasta-i adevărata dragoste!

Cules de Cristina Goron